

naar de skulle betale Bøder eller ere idømte Fængsel, medens Bøden for Fagforeningsmedlemmerne som Maksimum er 10 Pd. Sterling pr. Medlem — selv om Maksimum er 500 Pd. Sterling, er det kun indtil 10 Pd. Sterling pr. Medlem — og derfor er bleven betydningsløs for de Fagforeninger, der savne Formue og ikke kunne inddrive Medlemsbidrag. Ligeledes har man fundet Institutionen meget dyr, ogsaa Diæterne til Vidnerne har man fundet for høje, de løbe meget højt op, og ligeledes har adskillige Afgørelser af Domstolene vakt en Misnøje, som ganske vist for vore Øjne heroppe maa forekomme ret begrundet.

Andragerne erkende ogsaa, at denne Voldgift ikke straks har været modtaget som en Velsignelse, idet de udtale, at til at begynde med, paastode Modstandere af den, at den skadede Landets Industri; men Fabrikarbejdernes Tal er desuagtet i de sidste 5 Aar steget. Det kan man imidlertid ikke anse for et afgørende Bevis, at Fabrikarbejdernes Tal er steget i den Tid, man har haft tvungen Voldgift, thi Forholdene i Ny Zeeland ere jo ganske anderledes end i andre Lande og ganske forskellige fra vore. Ny Zeeland er et lille Land med 700,000 Indbyggere. Det er et lille, men meget rigt Land, der er i en overordentlig stor Udvikling. Man har der en Toldlov med overordentlig høje Toldsatser i Forbindelse med en ligefrem Statspræmie for Industrien. Industrien har derfor i Ny Zeeland al mulig Adgang til, naar Voldgiften fastsætter en noget forhøjet Minimumsdagløn samt en indskrænket Arbejdstid, at lade Pryglene gaa videre, nemlig til Forbrugerne, idet dens Toldsatser i de allerfleste Tilfælde virke fuldstændig som Indførselsforbud. Og naar man hører, at den tvungne Voldgift paa Ny Zeeland har fastsat en Minimumsdagløn for en faglært Arbejder af $\frac{1}{2}$ Lstr., altsaa en Dagløn af 9 Kr., og at dette nu gælder for samtlige 6 Distrikter, kan man forstaa, at en Industri for at holde det ud, maa arbejde i Ly af en meget høj Toldlov. Foruden at der saaledes er fastsat en Minimaldagløn, er der ogsaa fastsat en Normalarbejdstid. For Murere har Voldgiftsretten endogsaa fastsat en daglig Arbejdstid under de 8 Timer, nemlig paa 44 ugentlige Timer. I det hele taget finder man adskillige Domme — jeg har ikke haft Lejlighed til i større Grad at undersøge det, men der foreligger dog flere Domme — der unægtelig se mærkelige ud efter dansk Tankegang; f.

Eks. naar et Kulkompagni bliver dømt af Voldgiftsretten til følgende: „Saa længe der i Davistown findes Arbejdere uden Arbejde, skal Kompagniet antage dem, hvis de ere villige dertil, og maa ikke tage Arbejdere andetsteds fra“. Det er de forskellige Skyggesider, der klæbe ved en saadan Domstol, der er udrustet med saa stor Magt og Myndighed.

Men saa kommer det Spørgsmaal, som Andragerne lægge stor Vægt paa. Kan denne Indretning medføre den Velsignelse, at den forhindrer de store Strejker og Lockouter? Der maa man erindre, at Domstolene kunne fastslaa, hvad en af Parterne skal gaa ind paa, men kommer man til Hovedsagen, Arbejdets Fortsættelse eller ej, da viser der sig store Vanskeligheder. For det første maa det erindres, at der i hvert Fald kræves for at forhindre en saadan Strejke eller Lockout, at en af Parterne henvender sig med Begøring om Voldgift. Naar Andragerne sige, at Loven bestemmer, at enhver Uoverensstemmelse mellem Arbejdsgivere og Arbejdere skal ind for Forligsmægling og derefter for Voldgiften, er det ikke rigtigt. Ere de to Parter, der ere uenige, samtidig enige om, at de ville slaas, at de ville udfægte denne Kamp, er der ingen, som kan tvinge dem til at gaa under Voldgift. Saa begynder de at strejke. Men altsaa, naar den ene eller den anden af Parterne kræver Sagen bragt til Voldgift, bliver der afgivet en Voldgiftsdom. Men naturligvis, man kan lige saa lidt i Ny Zeeland som noget andet Sted ved Dom tvinge nogen til at arbejde eller tvinge nogen Arbejdsgiver til at give Arbejde. Lovgivningen munder altsaa ud i Bøder for Dommens Ikke-Opfyldelse. Den højeste Bøde var før Lst. 200, men ved en Ændring er den senere forhøjet til Lst. 500 for Arbejdsgiverne. For Fagforeningerne er Maksimum Lst. 10 pr. Medlem. Lad os nu tænke os, at vi havde indført denne Ordning i Danmark, da den ene Part, Arbejdsgiverforeningen, tænkte paa den store Lockout. Fra den anden Side vilde Sagen altsaa blive indbragt for Voldgiftsdomstolen, og lad os tænke os, at Arbejdsgiverne der fik Uret og dømtes til at skulle fortsætte Arbejdet, men at de ikke gjorde det, men derimod standsede og derfor fik idømt den højeste Bøde, Lst. 500, altsaa 9,000 Kr. Dermed er det ogsaa forbi med, hvad Voldgiftsretten kan gøre. Da er der dog ingen Tvivl om, at naar den store Organisation har forberedt sig paa og anset det for nødvendigt at kæmpe den Kamp ud, saa vil i saa Henseende